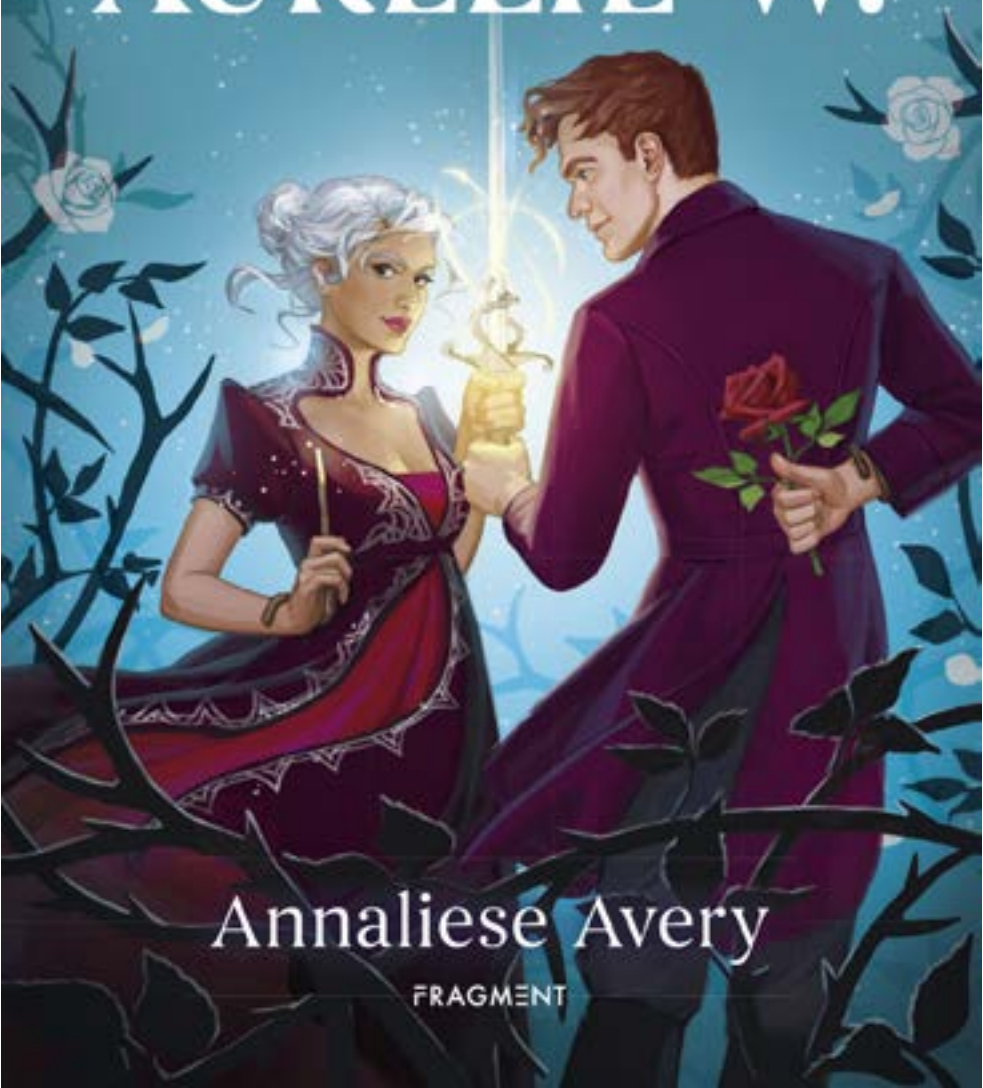

Polibek je mocnější než kouzlo

Wycherleýoví

LÁSKA AURELIE W.

Annaliese Avery

FRAGMENT

LÁSKA AURELIE W.

Vyšlo také v tištěné verzi

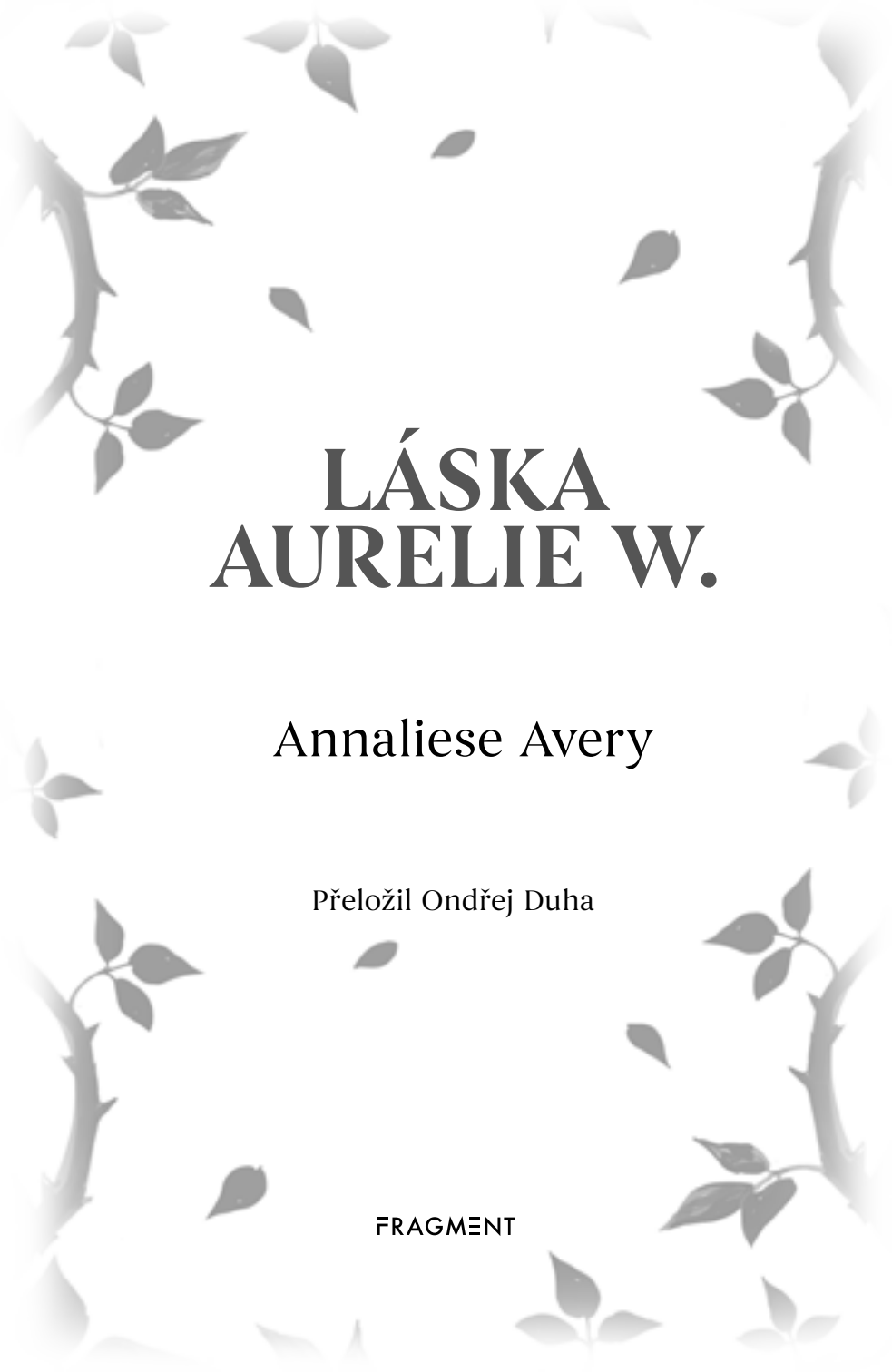
Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Annaliese Avery
Láska Aurelie W. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

The background of the entire page is a light gray, featuring a delicate, repeating pattern of stylized leaves and branches. The leaves are simple, oval-shaped, and the branches are thin and slightly curved, creating a subtle, naturalistic frame around the text.

LÁSKA AURELIE W.

Annaliese Avery

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

THE WYCHERLEYS – LOVE AND OTHER CURSES (BOOK 2)

Text copyright © 2026 Annaliese Avery

Illustration copyright © 2026 Kelley McMorris

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation © Ondřej Duha, 2026

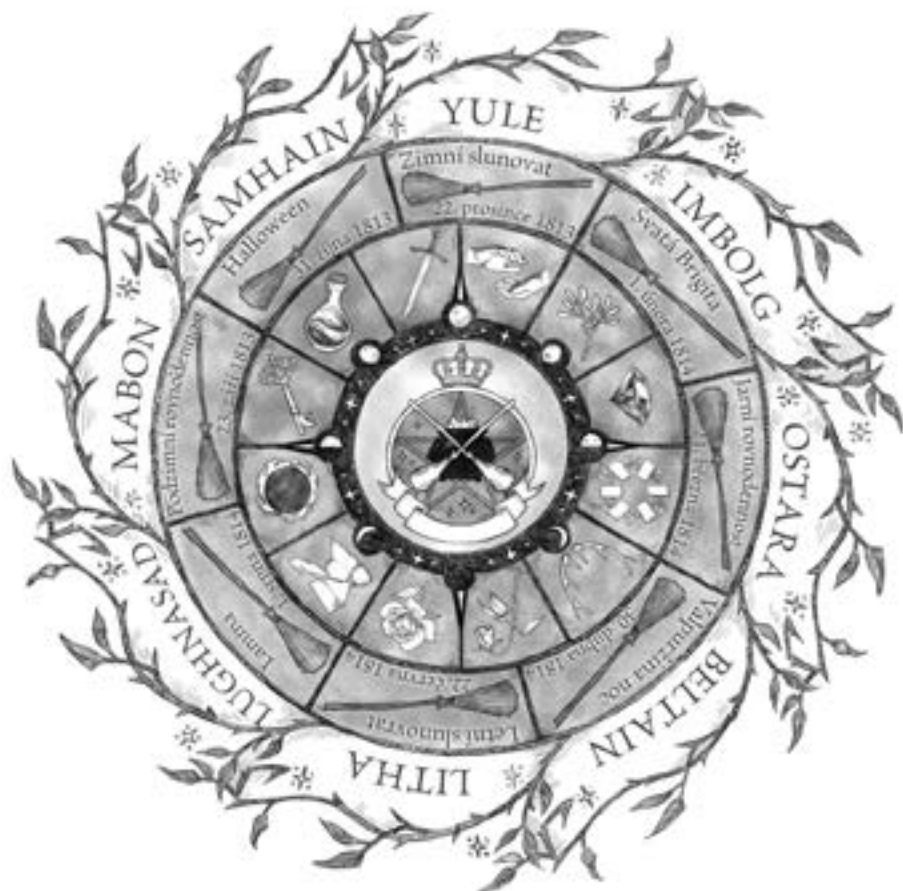
ISBN tištěné verze 978-80-253-7885-4 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-253-7911-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro Jasona, Liberty, Krystal a Oak
mou lóži až na věky*

KOLO ROKU

PROLOG

Valpuržina noc / Beltain

Jen málo věcí, které magik má ve svém magickém arzenálu, je důležitějších než tanec. Koneckonců, pohyb a rytmus jsou jazykem, jehož prostřednictvím jsou pronášena kouzla.

Před třemi měsíci, během Valpuržiny noci v předvečer svátku Beltain, jsme s Julesem Nightlym tančili, tančili a tančili. Naše těla se zrcadlila, naše kroky se sladily s tlukotem našich srdcí. Když tanec vyžadoval, abychom od sebe odkroužili, spěchala jsem zpátky k němu.

Na nebi se otáčely hvězdy, zatímco my jsme vířili v tanci na zemi.

„Budeš mi chybět,“ pošeptal mi do ucha. Část mého já věděla, že kdyby mě požádal, abych zůstala, oznámila bych svému bratrovi Vaughnovi, že bude muset na naši Velkou magickou pouť vyrazit sám. Také bych řekla matce, že záležitosti pratety Antoinetty bude muset vyřídit Vaughn.

Téměř rok po její smrti byli francouzští právníci konečně připraveni převést její majetek na mě. Už jsem zdědila Antoinettinu kletbu a měla jsem obavy z toho, co mě ještě čeká. Ačkoliv jsem si byla jistá, že Jules chce, abych zůstala, nepožádal mě o to a já ho za to milovala ještě víc.

Když se přiblížila půlnoc, zaujali jsme my debutantky a debutanti svá místa ve Velkém sále Carlton Palace. Jules a já jsme stáli vedle sebe, dotýkali jsme se pažemi a já cítila příjemné mrazení z jeho blízkosti, zatímco kolem nás čekaly páry tvořené našimi kolegy.

Je zvykem vítat Beltain květinami, a tak jsme s Julesem vyčarovali kytice červených růží a položili je na oltář k ostatním obětinám. Umístila jsem své květiny vedle kytice zlatých slunečnic od Sebastiana Crenshawa. Poté, co jsem se spříznila s Nightlym a on s Bertramem Downingem, jeho nepřátelství vůči mně ještě zesílilo. Bylo mi jasné, že se naše dřívější přátelství už nikdy neobnoví, a teď, když jsem znala Sebastiano-vu pravou tvář, jsem o to už vlastně ani nestála. Zahнала jsem vzpomínky na dobu, kdy byl mým přítelem... a málem i něčím víc.

Hodina duchů se přiblížila a já ucítila, jak mi do dlaně vklouzl hůlčík. Vlákno magie, jež mě spojovalo s Julesem, se napnulo a jeho síla, hloubka našeho spojení a spletnost našich magií proplétajících se v jednu mi vyrazily dech. Pustili jsme se do kouzla, které mělo uvázat druhý, poslední uzel spříznění, jenž spojí naše magie a zabrání jejich vyprchání.

Hleděla jsem Julesovi Nightlymu do očí, které jsem při provozování kouzla vnímala jako pohlazení. Až se tento druhý uzel

našeho spříznění utáhne, nebude už možné jej rozvázat. Moje magie bude navždy spojena s Julesovou a jeho magie s mou.

Když jsme dospěli k poslednímu kroku v sekvenci, zaváhala jsem. Zvedla jsem hůlčíc tak, že jeho špička zářila a osvětlovala Julesovu tvář.

„Jsi si jistý?“ zeptala jsem se.

Usmál se a mně se rozbušilo srdce. „Jako nikdy ničím v životě,“ odpověděl.

Společně jsme dokončili kouzlo. Když jsme Jules a já pohnuli hůlčíky, utáhli uzel a podívali se na sebe, ucítila jsem, jak se vlákna našeho pouta pohybují a spojují.

V tu chvíli jsem si byla naprosto jistá – námi, naší magií.

Ale vmžiku se vše změnilo. Julesovi se zkřivil obličej v bolestné grimase, zavřel oči a skácel se dopředu. Sotva jsem ho stihla zachytit, opatrně položit na podlahu a zavolat pomoc poté, co opět podlehl kletbě mé magie.

JEJÍ VELIČENSTVO
PRINCEZNA REGENTKA GEORGIANNA
A KRÁLOVSKÁ MAGICKÁ RADA
ŽÁDAJÍ

Slečnu Aurelii Wycherleyovou,

ABY SE DOSTAVILA DO KOLEJE NEOARDSKÉ LÓŽE,
NA KTEROU BYLA ONA A JEJÍ MAGICKÝ SPŘÍZNĚNEC
JULES HORATIO VICTOR NIGHTLY
PŘIJATI KE STUDIU MAGIE.

VÁŠ ŠKOLNÍ ROK ZAČNE ZA VÝCHODU SLUNCE
V PONDĚLÍ 1. SRPNA 1814
O SVÁTKU LUGHNASAD.

VŠICHNI STUDENTI SE DOSTAVÍ V ŠEDÉ,
BARVY MAGIE BUDOU PŘIDÁNY V PRŮBĚHU ROKU.

ZA KRÁLOVSTVÍ A MAGII.

Královské magické lóže, průvodce pro studenty

Od Teary Newellové a Abigail Tannerové

Šestice královských magických lóží byla stejně jako většina formálních prvků v naší magické komunitě oficiálně založena na počátku Třetího věku magie.

Tento věk přinesl změnu zaběhnutých postupů i zálibu v papírování a byrokracii. Předtím byla loajalita k jedné, nebo více z mnoha lóží spíš zájmem než celoživotním posláním.

Ne že by magikové byli nějak nuceni k tomu, aby si vybrali jednu ze Šestice královských magických lóží na celý život, ale bývá to běžné. Samozřejmě existují výjimky a není neobvyklé, když magik vystřídá za život barvy dvou nebo i tří lóží.

Jakákoliv čarodějnice by se však stěží vyrovnala výstřednostem Agnes Halseyové a její poddajné a trpělivé přízněnkyně Joan

Fryové, které přeskakovaly z jednoho čarodějnického spolku do druhého. Halseyina matka často zmiňovala nerozhodnost své dcery, kvůli které ona a její společnice vyzkoušely všechny barvy magie jednou, a žlutou dokonce dvakrát, než se nakonec vrátily do Lóže zvědavosti, kde začaly.

Ačkoliv má každý možnost zachovat se stejně, autorky tohoto průvodce to nedoporučují.

Být součástí jedné z královských magických lóží je pro magika nejlepší příležitostí, jak rozvíjet svou magii a navázat pevnější spojení s těmi, kteří tuto lóží sdílí.

Ať už se rozhodnete pro Vědní, Shodu, Záhady, Péči, Spravedlnost nebo Zvědavost, berte při vybírání v první řadě ohled na sebe, v druhé na svou magii a ve třetí na království.

Jedna

Každý magik ví, že potenciál jeho magie je jen tak velký jako jeho spříznění. Naštěstí pro mě je můj spřízněncem, čaroděj, ke kterému jsem se připoutala, silný a neochvějný. Jules Nightly je jediný z magiků, který kdy dokázal držet krok s mou prokletou magií.

Ještě před časem jsem si myslela, že nikdy nenajdu partnera ani neudržím svou magii. Není to tak dávno, co jsem měla pocit, že mi rodinné prokletí, které jsem zdělila, zabrání stát se čarodějkou, jakou bych chtěla být.

Předpokládala jsem, že teď, když jsem spřízněná a chystám se nastoupit na kolej lóže, bude všechno jinak. Ale zdá se, že mě moje kletba stále pronásleduje.

Otec říkával, že domněnky dláždí cestu do pekel. Co tím myslel, jsem zjistila, když jsem obdržela svou prokletou magii – předtím jsem totiž měla za to, že svou magii spojím se Sebastianem Crenshawem. To prokletí mě však označilo cejchem

odlišnosti a ostatní magikové onemocněli a potřebovali léčitele, kdykoliv byli nuceni se mnou kouzlit.

Ve svém debutantském roce jsem se naučila, že fungování magie je nevyzpytatelné. Kletba předávaná z generace na generaci, kterou nesu, byla uvalena na mou předkyni Mathildu Wycherleyovou jejím spřízněncem Hestonem Nightlym, jenž je shodou okolností předkem Julese Nightlyho. Ne že by Jules zdědil nějaké jeho vlastnosti, spíš naopak: zachránil mě a mou magii. Teď se ale bojím, že jsem to já, kdo proklel Julese Nightlyho.

Prokletá nebo ne, jsem celá bez sebe z toho, že Julese zase uvidím. Poslední tři měsíce jsme s mým starším bratrem Vaughnem cestovali po Evropě v rámci Velké magické pouti, což je rituál, kterým musí projít všechny čarodějnice z rodu Wycherleyových v létě před nástupem do koleje lóže. Navštívili jsme všechna klíčová místa magického významu a kultury, která vyhledávali naši předkové, stejně jako Château Wycherley, malé, ale honosné staré sídlo na francouzském venkově, které mi spolu s prokletím po své smrti zanechala prateta Antoinette. Zdědila jsem však po ní ale ještě něco, tajemství, o němž jsem Vaughnovi neřekla a s nímž se váhám svěřit komukoliv, zejména Nightlymu.

Můj debutantský rok byl plný překvapení; některá z nich, jako například Nightly, byla úžasná, jiná spíš... náročná. Například to, jak se Rada čarodějnic začala zajímat o mou magii a jak ji a mě v posledních měsících roku testovala. Když na tu dobu vzpomínám, cítím úzkost; téměř mě to zlomilo. Ale mám pocit, jako bych se spojila s něčím, co mi během léta pomohlo

se uzdravit a vyrůst. Těším se, až začnu psát novou kapitolu své magie na koleji Neoardské lóže spolu s Julesem.

„Nestihneme to včas,“ říká Vaughn sledující z okna kočáru cambridgeskou krajinu. „Constance nás prokleje, jestli přijdeme pozdě,“ dodá. Usměju se při pomýšlení na Constance Priorovou, svoji nejlepší kamarádku a magickou spřízněnkyni mého bratra.

„Oprava, prokleje *tebe*,“ řeknu mu. Jules jen zavrčí, protože ví, že je to pravda, a já se nepřestanu usmívat. Jsem tak šťastná, že se v minulé sezóně navzájem našli dva lidé, kteří jsou pro mě na celém světě nejdůležitější.

Moje koště Ankoth zaklepe na okno, jako by ho probudila Vaughnova rozmrzelost. Položila jsem ho na kufr v zadní části kočáru, ale nikdy mě neposlouchalo na slovo. Mrknu na Vaughna a ten se ušklíbne. Vím přesně, co si myslí o mém koštěti a jeho u koštěte neobvyklém chování. Můj bratr je magik, který si potrpí na pořádek, rád věci chápe do hloubky, a Ankoth, jehož jméno znamená Neznámý, je záhadou, kterou se sice snažil pochopit, ale neuspěl.

Než se Vaughn zmůže na protest, otevřu dveře kočáru, natáhnu ruku – a Ankoth do ní rovnou vletí. Cítím s ním hluboké spojení. To koště vyrobila Mathilde Wycherleyová, první čarodějka nesoucí prokletí naší rodiny, a díky tomu, že ho mám, je mi tato žena bližší než kdy dřív.

Vaughn přimhouří své kaštanově hnědé oči a založí si ruce, odhodlaný zůstat sedět na svém místě.

„Dobře, ale pamatuj, že Constance tě *prokleje*, pokud přijdeš pozdě,“ řeknu s vědoucím úsměvem.

Povzdechne si, pak mě vezme za ruku a posadí se za mě na koště. Nechám dveře kočáru zabouchnout a vzlétáme k modrofialové obloze pozdního léta.

Zatímco letíme nad vesnicemi a poli, vnímám Julesa přes naše magické pouto. Když se napojím na magii jiného magika, mám schopnost dozvědět se o něm všechno možné, což je jedinečný dar mé magie, který souvisí s její prokletou podstatou. Ale spojení s Nightlym je jiné, hlubší. Čtu jeho emoce. Asi je to proto, že je mým spřízněncem a naše magie jsou neoddělitelně propojeny. Tohle mi na cestách chybělo, naše spojení bylo oslabené vzdáleností, ale čím jsem k Julesovi blíž, tím je silnější.

Právě teď cítím, jak moje obavy pomalu nahrazuje vzrušení, radost, dychtivost. Skoro ho slyším, jak říká: „*Chyběla jsi mi, Wycherleyová.*“ A ten pocit je vzájemný.

Můj vztah s Julesem Nightlym je založený zaprvé na vzájemné potřebě, zadruhé na spoluvíně a zatřetí na sdíleném traumatu. Stojí však také na lásce, respektu, přátelství a mé neodolatelné touze prohrábnout prsty jeho příliš dlouhé vlasy a přitáhnout jeho rty ke svým.

Možná tvoříme poněkud nepravděpodobný pár – dva magikové z dávno rozhádaných rodin –, ale jsme jeden pro druhého jako stvoření.

Je to už příliš dlouho, co jsem ho viděla naposledy, a i když doufám, že prvních pár týdnů na čarodějnické škole strávíme v objetí, jsem si dobře vědoma, že Jules a já máme naléhavý úkol – vrátit starou magii do světa a ukončit nutnost spříznění.

Ankoth nás rychle unáší vpřed, a než se nadějeme, objeví se před námi Neoardy. Tato kolej byla postavená na počátku Tře-

tího věku magie, kdy bylo zavedeno spříznění a magie začala dostávat formální podobu, tudíž patří mezi ty novější ze všech třinácti. Zrodila se z myšlenek Mathildy Wycherleyové a jejího spřízněnce Hestona Nightlyho. Většina magických lóží v Británii má své zvláštnosti a v případě Neoard se jedná o legendární chybějící čtvrtinu. Kolej byla před téměř dvěma sty lety navržena a postavena jako čtvercová, ale v minulosti přišla o jednu stranu, takže lóže má nyní trojúhelníkový tvar. To však není nejzáhadnější tajemství, které skrývá. Pod hrobkou samotného Hestona Nightlyho na centrálním nádvoří leží skrytá megalitická stavba – kamenný kruh z Prvního věku magie, jenž skončil před více než dvanácti tisíci lety. Magikové té doby je používali k posílení své magie. Ale protože téměř všechny tyto staré stavby byly zničeny během období čarodějnických procesů, veškeré znalosti, které jsme o nich měli, se ztratily. Jules Nightly a já jsme kruh objevili během oslav minulého svátku Yule, a jak se blížím k Neoardám, cítím, jak jeho magie přitahuje tu mou.

Neoardy leží na venkově nedaleko od klikací se řeky Cam. Proletíme nad trávníkem s výhledem na řeku a jezero západně od hlavní budovy a slétneme nad vyvýšené pódium a taneční parket obklopený stoly – nepochybně čekající na začátek oslav Lughnasad při západu slunce. Ankoth nás strmým klesáním dopraví k hlavnímu vchodu na druhé straně budovy.

„Tááhle je,“ pošeptá mi Vaughn do ucha a ukáže na postavu před kolejí. V jeho hlasu postřehnu něhu, když sleduje, jak Constance sbíhá ze schodů k příjezdové cestě, drží si při tom sukni svých růžových šatů a za ní se nadouvá růžový hedvábný plášť.

Ankoth hladce přistane a Vaughn seskočí z koštěte dřív, než se moje nohy stačí dotknout země. Přiběhne ke Constance, zvedne ji, sevře v objetí a zatočí se s ní. V jejích hustých černých kadeřích uvidím korunu z rozkvetlých amarylek a na tváři široký úsměv.

Zmocní se mě nepříjemný pocit, který se rychle pokusím zahnat. Ještě jsem si úplně nezvykla na to, že sdílím svou nejlepší kamarádku s bratrem, nebo spíš bratra s nejlepší přítelkyní. Seskočím z koštěte, rozhlédnu se kolem sebe, a když si uvědomím, že mě Nightly nepřišel přivítat, ucítím nemalé zklamání.

„Stýskalo se mi po tobě,“ řeknu Constance, když pustí Vaughna, vrhne se na mě a pevně mě obejmě.

„Vy jste mi chyběli oba. Moc jste mi nepsali, když jste byli pryč,“ pokárá nás, než se ode mě odtrhne a vezme mě za ruku. „Pojďte, ukážu vám vaše pokoje, nebo se budete muset zúčastnit oslav ve svých cestovních pláštích.“ Nakrčí nos.

Constance nás vede chodbami, pak se na chvílku zastaví u schodiště a otočí se k Vaughnovi. „Tvůj pokoj je nahoře, druhé patro, druhý nalevo. Sousedíš s Martynem, říkal, že všechny tvoje věci dorazily už minulý týden.“

Vaughn a Constance se na okamžik zdrží a já pustím Constancinu ruku a pokračuju v chůzi po chodbě, abych jim poskytla trochu soukromí. Když mě dožene a zavěsí se do mě, má trochu zarudlé tváře.

„Neviděla jsi Nightlyho?“ zeptám se jí.

„Dnes ještě ne. Ale přijel před pár dny spolu s většinou z nás a už jsem ho několikrát potkala.“

Uvědomím si, že když jsem já byla s Vaughnem na cestách, Constance na návštěvě u otcovy rodiny a jeho sestra Evelyn zaplněná novými povinnostmi v Lóži spravedlnosti, musel být Jules v létě bezpochyby docela osamělý.

Ve čtvrtém patře se Constance zastaví před jedněmi dveřmi v dlouhé chodbě. „Tady je tvůj pokoj. Měla by tam na tebe čekat koupel, ale možná budeš muset použít trochu magie, abys ji ohřála.“

Constance otevře dveře a uvede mě dovnitř. „Tenhle pokoj bych nikomu jinému nenechala, je hned vedle mého a má fantastický výhled na nádvoří.“

Podívám se z okna a přímo pod námi vidím hrobku Hestona Nightlyho, tolik na očích, a přece přehlíženou.

„Jak přesně jsi to dokázala?“ zeptám se.

Pustím Ankoth, který odlétne nad velkou postel se čtyřmi sloupky a uloží se do jejích nohou.

„No, umím si poradit – a často se obejdu i bez kouzel a zaklínadel. Za ta léta jsem měla spoustu příležitostí trénovat na svých sestrách, jak lidi přimět, aby dělali, co chci.“ Sladce se usměje.

Obejmu ji a rozhlédnu se po pokoji. „Moc se mi líbí, jsi nejlepší,“ řeknu jí.

Pod oknem stojí velký dřevěný stůl a vedle něj knihovna, která je již naplněna knihami ze seznamu četby pro tento rok.

Na jedné straně dveří je velká skříň a na druhé komoda. Na konci postele se nachází lenoška a já si hned představím, jak na ní ležím a čtu si až do pozdních nočních hodin.

Constance se podívá na Ankoth a poznamená: „Neměl by být v komoře na košťata s ostatními?“

Pokrčím rameny a otevřu jeden z mnoha kufrů, které mi přinesli do pokoje, abych našla šaty na Lughnasad, které mi matka zabalila. Constance se svalí na lehátko. „Ankoth si s ostatními košťaty moc nehraje,“ řeknu, když vytahuju šaty.

„Vyprávěj mi, cos dělala přes léto,“ požádá mě Constance. Svléknu si plášť a opatrně ho pověším do skříně s ohledem na tajemství, které se skrývá v kapse. Pak se obrátím ke Constance: „Už všechno víš z Vaughnových dopisů.“

„To ano, ale on popisoval jen místa a věci, které viděl, a ani jednou se nezmínil o lidech. V Itálii ani ve Francii jsem nikdy nebyla. Jaká je tam magie a jak se tam žije?“

Posune se na lehátku a já si sednu vedle ní. „Obě země byly krásné. Jejich magické tradice jsou podobné těm našim, ale mají také své vlastní zvyky. V Benátkách pořádají na oslavu Imbolgu karneval – tři dny všichni nosí okázalé kostýmy, masky a iluze a ve sváteční den se koná Čarodějný let, kde vyberou mladého magika, který létá na koštěti nad městem a rozptyluje jiskry čaroplamene, jež padají k zemi a mění se v okvětní lístky.“

Vstanu, vrátím se ke svému plášti a vytáhnu z kapsy červenou krabičku.

„Pro mě?“ zeptá se Constance, když jí ji podám.

„Samozřejmě.“

Uvnitř leží na polštářku z červeného saténu karnevalová maska.

„Ach, ta je nádherná.“ Constance zvedne nebesky modrou masku se symetrickými bronzovými ozdobami.

„Tumáš,“ řeknu, vezmu si ji od ní, nasadím jí masku na obličej a za hlavou jí zavážu modré stužky.

Doběhne ke skříni a zadívá se do zrcadla visícího na dveřích.

Modrá maska obepíná křivky její tváře a rámuje její hluboké hnědé oči; jemné bronzové spirály jsou jen o několik odstínů světlejší než její pleť a dokonale s ní ladí.

„Co myslíš, hodila bych se na takový karneval?“ otočí se ke mně.

„Jednou tam budeme muset zajet spolu a zjistit to,“ odpovím a ona mě obejmě. Vyprávím jí o ulicích a náměstích, kanálech a gondolách, když tu odbijí hodiny na věži celou. Constance vyskočí na nohy.

„Do západu slunce zbývá necelá hodina, musíš se připravit!“ řekne a ukáže na vanu. „A já se musím osvěžit.“

Odběhne z pokoje s příslibem, že si později ještě popovídáme, a jakmile se zavřou dveře, zůstanu stát a rozhlížím se kolem po tom tichém, neznámém pokoji, ve kterém se náhle cítím osaměle. Přejdou k oknu a podívám se dolů na hrobku, ale nijak mi to nepomůže.

Dvě

Zabalená do županu a s vlhkými vlasy po stranách obličej vytažnu z kapsy pláště dopis od pratety Antoinetty a sednu si na postel, abych si ho znovu přečetla.

Když se se mnou setkali francouzští právníci, omluvili se za zpoždění při vyřizování pozůstalosti – advokátům bez magických schopností, které tím tetu pověřila, to trvalo déle, než očekávali, i proto, že stejně jako tetu předpokládali, že budu vyloučena z magické společnosti. Nečekali, že všechno převedou na čarodějku, což způsobilo určité právní zpoždění. Přejala jsem prstem po rodinném erbu, vyraženém písmenu „W“ se třemi hvězdami nad jeho vrcholy. Ztratila jsem přehled o tom, kolikrát jsem ten dopis přečetla od chvíle, kdy jsem ho před pár týdny dostala.

Je zvláštní psát tento dopis, když nevím, který z mých nešťastných příbuzných ho bude číst. Musím ho však napsat stejně jako

má sestřenice Lavinie, z níž kletba přešla na mě. Jednoho dne bude tvým úkolem udělat totéž.

Do této chvíle už kletba zcela ovládla tvou magii. Pamatuji si belest a strach, které mě zaplavily, když mě vyhledaly pramínky kouře, které mě označily jako odlišnou od ostatních magiků.

Vybavuji si pocit nespravedlnosti, který mě zaplavil, to, jak jsem nenáviděla ono prokletí, sebe samu a te, čím jsem se stala, čím jsem se ještě měla stát.

Když jsem ten dopis obdržela, nečekala jsem, že informace v něm obsažené ve mně vyvolají větší strach než samotná kletba. Zpočátku jsem nevěřila tomu, co mi má sestřenice sdělovala, stejně jako jsem nevěřila, že mě to prokletí někdy najde.

Naše magie se liší od magie ostatních magiků. Uvědomila jsem si to v okamžiku, kdy jsem pocítila, jak mnou proudí. Ale šokující pravdou je, že toto prokletí, magie, kterou nyní vládneš, přetrvává bez spříznění. Na rozdíl od ostatních čarodějek nemusíš nikdy ztratit svou magii ani se vázat na někoho jiného, aby sis ji udržela.

Tento fakt nesmíš nikdy nikomu prozradit. Zjistě ti nemusím říkat, že pokud by vešel ve známost, bylo by v sázce více než jen magie. Koneckonců, jediný způsob, jak může čarodějka získat neomezenou magii, je zlovolnost, a ta se trestá smrtí.

J bez odhalení svého strašného tajemství budeš vypuzena z magické společnosti, budeš zavržena přáteli i nepřáteli — a přesto tvá magie zůstane nezměněna. Musíš začít plánovat.

Nikdy mi nebylo dovoleno svou prokletou magii používat, i tak jsem to ale dělala. Naučila jsem se malá kouzla od svých blízkých a z knih. Vyrobila jsem si primitivní hůlčič z vět-

vičky a kamene a sama jsem si osvojila určité schopnosti. Pro ostatní jsem byla bez magických schopností, a přesto jsem byla mocná.

Cítila jsem, jak se ta síla hromadí v mých kostech; jako pára v konvici potřebovala uvolnit přetlak, jinak by explodovala.

Často jsem se proto v noci vyplížila ven a provedla jedno nebo dvě kouzla v zahradě, kterou jsem za světla udržovala pomocí rýče a za tmy pomocí magie. Bylo to pozoruhodné místo; moje zahrada vzkvétala místo mě.

Jednoho večera, když mi už táhlo na třicet, jsem byla v zahradě krátce poté, co se vedle mě nastěhovali Reidovi se svými malými syny Anthonym a Jonathanem. Už několik dní jsem neměla příležitost vypustit nahromaděnou magii. Bez mého vědomí se Anthony a Jonathan dostali vrátky v plotě do mé zahrady a pozorovali mě.

Byla jsem ve skleníku a pomáhala vyrůst malým sazenicím, když jsem si uvědomila, že mě sledují skrz sklo. Jonathan, kterému nebylo víc než pět let, se držel svého staršího bratra Anthonyho. Nejsem si jistá, zda ten mladší plně chápal, co se děje, ale Anthony, kterého jsem už dříve viděla trhat křídla motýlům, poznal, co dělám.

Nemohu omluvit to, co se stalo pak. Nemohu svalit vinu na strach a paniku, které mě zachvátily, dokonce ani na svou prokletou magii, i když kdybych to udělala, měla bych i teď mnohem méně bezesných nocí.

Stačil jeden špatně provedený pohyb zápěstím, špatné nasměrování mé nezkušené magie, a sklo skleníku se rozbilo na kusy. Anthony strčil svého bratra za sebe a schytl větší střepeň.

Malý Jonathan křičel, plakal a držel se za paži, z níž trčel dlouhý úlomek skla, zatímco Anthony vydal zvuk, který mi zůstal v paměti po celá léta, stejně jako pohled na střep v jeho krku.

Převrátila jsem zahradní stolek, vylezla rozbitým oknem a zapoměla tam svůj malý hůlčik z klacíku i veškeré povědomí o sobě. Když jsem držela toho chlapce v náručí a volala o pomoc, už jsem nevěděla, kdo jsem.

Pomoc přišla příliš pozdě.

Měla jsem se přiznat hned na místě. Měla jsem prozradit tajemství, které jsem měla na Lavinio naléhání udržet. Měla jsem dbát jejích varování a zmizet ze světa, jako to udělala ona. Než zemřela, žila sama v domku na jihu Francie, který mi odkázala ve své závěti, a v dopise mi sdělila, že tam najdu útočiště a spásu. Tenkrát jsem však byla v šoku a věděla jsem, že se ten domek stane mým vězením.

Když pak malý Jonathan řekl rodičům, že si hráli na magiky z Lóže spravedlnosti, nikdo si nemyslel, že s tím mám společného něco víc, než že jsem byla poblíž, když výkřiky utichly. Věděla jsem, že moje tajemství je stále v bezpečí, a jako zbabělec, kterým jsem, jsem z toho měla radost.

Během dlouhých dní, které následovaly, mi došlo, co Lavinia naznačila. Že jsem nebezpečná pro své okolí. Že bych se měla stáhnout do ústraní ne proto, abych uchovala tajemství své nespřízněné magie, ale abych ochránila ostatní.

Brzy poté jsem se uchýlila do útočiště, které mi poskytla Lavinia — útočiště, které je nyní tvé. Lavinia byla umělkyně, takže jsou stěny našeho skromného zámku pokryté barvami a tvary a zahrada je zdrojem hojné úrody.

Ať už jsi kdekoliv, naléhavě tě žádám, abys neotálela jako já, ale odešla co nejdříve. Dobře střež své tajemství, abys mohla chránit ostatní.

*Antoinette Wycherleyová
Château Wycherley, Ostara 1764*

Znovu složím dopis a zasunu ho do červeného pouzdra na dokumenty, které mi daroval Jules.

Při prvním čtení dopisu jsem nemohla uvěřit, že má můj život s Antoinettiným společného mnohem víc než jen prokletí. Když byl Jonathan Reid, spřízněnec mého otce, ještě malý, viděl na vlastní oči, jak Antoinette kouzlem neúmyslně zabila jeho bratra. Jsem si jistá, že si byl vědom toho, čeho je svědkem, že vize magie bez spříznění v něm nejen zůstala, ale vyslala ho na cestu zla. Nepochybuju o tom, že ho to vedlo k tomu, aby se spříznil s otcem. Víím, že matka Nell skutečně odmítla nabídku Jonathana Reida, než spojila svou magii s Francesinou a své srdce s ní i s mým otcem. Jonathan nepochybně viděl v Ulricu le Fayovi možnost, jak se přiblížit k Nell Wycherleyové a prokletí její rodiny.

Po zádech mi přeběhne mráz, který nemá nic společného s tím, že mi schnou vlasy, a rychle se obléknu. Jonathan to věděl celou dobu. Vzpomínám si, kdy jsem ho viděla naposledy – před čtyřmi měsíci o Ostaře, když spolu se zbytkem své zlovolné lóže zajali Nightlyho matku Demelzu a jejího spřízněnce Geoffreyho Knotta, pokusil se ji zabít a vzít jí veškerou magii, aby se stal nespřízněným čarodějem jako jeho kumpáni.

„Jonathan doufal, že se mu snad za čas podaří přesvědčit vás, že možná založíte svou vlastní třináctičlennou loži,“ řekl mi Geoffrey, když se mě pokusil zavraždit předtím, než ho Delmeza zabila, vstřebala jeho sílu a neúmyslně se sama stala posledním členem Jonathanovy zlovolné lože.

Z promyšlených kroků otcova bývalého spřízněnce, z let klamů a plánování a z představy, co by se stalo, kdyby on a jeho lože nebyli dopadeni, se mi dělá trochu špatně.

Jeich úmysly byly jasné. Jonathan věřil v nadvládu magie, v to, že by magikové měli vládnout nemagikům – nebezpečnou a zlou ideu, která byla katalyzátorem čarodějné občanské války na konci Druhého věku magie a vedla k magické katastrofě v poslední bitvě, kvůli níž všichni magikové musí spojit svou magii s vhodným protějškem, aby o ni navždy nepřišli... Pokud tedy nejsou ochotní použít zlovolnou magii k zabití svých spřízněnců a přivlastnění si jejich magie.

Začnu si dávat sponky do vlasů a na temeno si připevním věneček z pšeničných klasů propletený divokými květinami, které mi připomenou Antoinettinu zahradu u Château Wycherley. Třeba je to vhodné útočiště, možná bych se tam měla odebrat. Jules a já bychom mohli uniknout a šťastně tam žít sami dva.

Pak se na sebe podívám do zrcadla, na svou pleť o trochu tmavší díky času strávenému na kontinentu, v kontrastu s níž moje bílé vlasy září ještě jasněji. Zbělely mi šokem, když si mě prokletí našlo, vniklo do mě, slilo se s mou magií a naplnilo mi oči šedými stíny, které i dnes víří jako bouře. Víím, že bych mohla utéct, ale daleko bych se nedostala. Prokletí si nesu

v sobě, není před ním úniku. Povzdechnu si – vím, že se úko-
lu ležícímu před Julesem a mnou nevyhnu.

Založím svou vlastní lóži, jak Jonathan předpověděl – zalo-
ženou ne na zlu, ale bojující proti němu. A nebudu na to sama.

„Vždy spolu.“ Tak to Jules a já uděláme. Bok po boku. Ucí-
tím bodnutí při pomýšlení na tajemství, které mi předala An-
toinette, a stejně jako když jsem se ho dozvěděla, dospěju k zá-
věru, že na něm nezáleží, protože i když moje magie možná
Julese Nightlyho nepotřebuje, mé srdce ano.

Tři

Zvyk velí, aby akademický rok začal plesem – prvním z osmi, přičemž ten poslední se koná po nečlém roce při promoci během svátku Litha. Magické tradice jsou velmi důležité a oslavy Lughnasadu i akademický rok začnou přesně při západu slunce. Dnes večer šumí ve vzduchu mimořádné vzrušení, protože přesně v ten okamžik vyjde měsíc.

Při velmi vzácných příležitostech, kdy se tohle stane, se zdá, jako by ve světě přibýlo magie – jako by divoká magie zesílila nebo obě nějak spojily síly.

Rozhodla jsem se, že tohoto večera soustředím svou nadbytečnou magii na únik před realitou. Budu tančit a veselit se, přestože mám pocit, že je svět plný tajemství a stínů.

Narovnám si na hlavě věneček z pšenice, květin a bobulí, zpod něhož splývají mé bílé vlasy propletené skrz plody první sklizně.

Moje šaty mají měkce bronzovou barvu zralé kukuřice a podél lemu a živůtku jsou vyšité malé, jasně modré chrpy, jejich usušené družky se vyjímají v mé koruně z klasů.

Při první sklizni se radujeme z plodů minulé dřiny, z odměny za dobře odvedenou práci. Myslím na to, jak dlouhou cestu jsem za ten rok ušla: na jeho začátku jsem byla prokletá čarodějka, přesvědčená, že nikdy nenaváže magické spříznění, a na konci jsem našla Julese Nightlyho, ovládla svou moc a objevila nový smysl života – naše poslání znovu nastolit starou magii Prvního věku, silnější a stabilnější, která nebude od nikoho vyžadovat spříznění.

Moje mysl si pospíší, aby zaplnila temné mezery, které jsem při vzpomínání na uplynulý rok vynechala; nárůst zlovolnosti ve světě, setkání s mužem z kouře a s parohy, fakt, že jsem to vše málem ztratila – Julese, svou magii, všechno –, a teď i tajemství, které musím zachovat, tajemství, že to celé bylo úplně jinak, že má magie nebyla nikdy ve skutečném ohrožení.

Následuju Vaughna a Constance davem magiků a hledám Julese. Ucítím ho dřív, než ho uvidím – moje magie odvede mou pozornost stranou, a když se tím směrem otočím, stojí přede mnou.

Jeho oblek je bronzový jako mé šaty, jeho kaštanově hnědé vlasy září v měkkém jantarovém světle končícího dne. Chrupově modrá barva vesty zvýrazňuje barvu jeho očí, a když otočí hlavu a spatří mě, rozzáří se mu obličej vzácným úsměvem, který si nepochybně šetří jen pro mě. Popojdu k němu a on prodlouží krok, pospíší si ke mně a zvedne mě v objetí.

„Příliš dlouho,“ dýchne mi na krk, když ho obejmou a můj nos naplní jeho vůně skořice a podzimního listí. „Byla jsi pryč příliš dlouho a příliš daleko.“

Zvednu ruku a přejeďmu mu prsty po tváři. Chci přitisknout své rty na jeho, ale okolo je tolik magiků. Neochotně se spokojím s tím, že se do něho zavěším a vnímám teplo jeho těla vedle sebe, když mě vede k bludišti z keřů zimostrázu.

Málem zakopávám o vlastní nohy a divoce mi buší srdce, zatímco probíháme několika zatáčkami, až nakonec zahneme za roh a Jules se obrátí tváří ke mně.

Než stačím pohnout rty, abych řekla jediné slovo, přitisknou se k nim ty jeho.

Políbím ho vášnivě a bezvýhradně. Měl pravdu, byla jsem pryč příliš dlouho a příliš daleko.

Když jeho rty opustí mé, políbí mě na čelo a povzdechne si. „Jsem tak rád, že jsi zpátky, Wycherleyová.“

„To já taky – ale jestli se mi dostane tohohle přivítání pokaždé, když se odněkud vrátím, budu asi odjíždět častěji.“

Odtáhne se, přimhouří na mě oči, a když za koutky jeho úst zatahá úsměv, podlomí se mi kolena. Stýskalo se mi po něm víc, než jsem si myslela, a teď, když jsem s ním, nechci ho už nikdy opustit navzdory tomu, co jsem právě řekla.

„No, nevím, jestli je to fér,“ odpoví. „Jak víš, naše původní dohoda nic takového jako dlouhodobou nepřítomnost neobsahuje.“

„To je pravda,“ připustím. „V té naší dohodě o falešném dvoření toho chybí spousta. Nebylo v ní například líbání, a přesto...“ Postavím se na špičky, lehounce ho políbím na rty a znovu klesnu na paty.

„Třeba bychom měli vyjednat nové podmínky,“ nadhodí a upřeně na mě pohlédne.

„Samozřejmě.“ Příkypnu s předstíranou vážností. „Konec konců, tohle předstírané dvoření přerostlo v účelové spříznění a jako takové musí být náležitě stvrzeno.“

„Zajisté. Dle mého názoru budeš souhlasit s tím, že hlavním účelem naší dohody bylo zabezpečení tvé magie, a teď, když byl tento účel splněn, nezbyvá nám než najít jiný důvod, proč být i nadále spolu.“

„Kromě faktu, že jsme k sobě magicky připoutáni?“ zeptám se.

„Ano, kromě toho,“ odpoví s úsměvem. „Jsem si jistý, že najdeme jednu nebo dvě věci, na kterých můžeme společně pracovat.“

„Jako vytvoření své vlastní lóže a zabránění úpadku magie?“ opáčím s vážnou tváří.

„No, to by mohlo pro začátek stačit, jistě,“ dodá. Pak zvedne ruku, odhrne mi z očí kadeř vlasů a znovu mě políbí. Tentokrát jemněji, pomalu, jako bychom měli všechen čas světa.

Na trávníku, kde se má konat ceremoniál, zazní zvon. Jules se zhluboka nadechne, narovná ramena a trochu se ode mě odtáhne. Než se do něho znovu zavěším, ucítím, jak mezi nás vnikne chladný klín časného soumraku.

„Jak se má Evelyn?“ zeptám se, když vycházíme z bludiště.

„Dobře, je šťastná. Když jsem s ní naposledy mluvil, byla nadšená z práce, kterou jí daly tvá matka a Frances – ne že by mi o ní pověděla něco víc. A... někoho potkala.“ Pozvedne obočí a já se na něho usměju. Evelynin poslední milostný románec nedopadl dobře. Poté, co jí v předvečer spříznění dal košem

Kit Thorn, nikdo jiný než syn Jonathana Reida, se Evelyn zapřísáhla, že se s nikým nespojí, a teď její magie pomalu vyprchává – asi za rok bude pryč úplně. Pokud si někdo zasloužil najít lásku a štěstí, byla to Evelyn Nightlyová.

„Vážně?“ vyjeknu radostí.

Přikývne. „Ano, ale i tady si nechává podrobnosti pro sebe.“

„A tvoje matka?“ zeptám se.

Potřeše hlavou. „Stěží se vyrovnává se ztrátou Geoffreyho.“

Mám co dělat, abych se při pomýšlení na bývalého spřízněnce Demelzy Nightlyové Geoffreyho Knotta neotřásla, a snažím se nevzpomínat na to, jaký to byl pocit, když mi sevřel rukama krk a snažil se mě zabít. Jak jsem zírala na Julese a cítila, že ze mě vyprchává život, a jak jsem zalapala po dechu, když Demelza Geoffreyho zabila, ukončila jeho život a zachránila můj. Jules mi stiskne ruku.

Potichu se zeptám: „Má stále jeho i svoji magii?“

„Ano, ale... odmítá ji používat.“

Události, k nimž došlo před několika měsíci, nebyly zveřejněny. Nikdo kromě Královské magické rady a těch, kdo vyšetřovali Lóži nespřízněných tvořenou dvanácti zlovolnými magiky a vraždy, které spáchali, neví, že Demelzu Nightlyovou málem zabil její spřízněnec. A že při záchraně mého života a ukončení jeho získala jeho magii a je teď součástí výše zmíněné lóže na pozici, která byla zamýšlena pro Geoffreyho.

„A jak ses měl *ty*?“ zeptám se a stisknu mu ruku.

„Měl jsem plné ruce práce.“ Pokrčí rameny. „Jeden z nás musel přechíst všechny ty knihy ze zakázaného oddělení, zatímco ten druhý si užíval cestování po Evropě.“

Dloubnu do něho. „No, už jsem zpátky. Můžeme číst společně, kdykoliv budeš chtít,“ řeknu.

„V létě jsem toho vymyslel spoustu, co bychom spolu mohli dělat, a četba vskutku není na prvních místech toho seznamu.“ Usměje se a já ucítím, jak mě pálí tváře. Když vyjdeme z bludiště a já uvidím Constance, jak na nás mává, abychom přišli k ní a Vaughnovi, rozhostí se mezi námi laškovné ticho.

„My to opravdu děláme; tvoříme svoji vlastní lóži.“

„Musíme – nejen že nám to poradil Heston, ale zdá se to být správné. Kromě toho víme z těch několika zachovaných textů o monolitických stavbách, že každá měla lóži, která tam prováděla své rituály, takže i ten náš kruh z kamenů jednu potřebuje,“ řekne.

Usměju se, věřím Nightlymu, že používá citace ze starých historických textů jako argumenty. „Navzdory vážnosti toho všeho se nemůžu ubránit vzrušení z faktu, že tvoříme svoji vlastní tajnou lóži.“

„Zahrnuje to většinu toho, co spolu rádi děláme: slídění, záhadné schůzky a zachovávání tajemství.“

Na okamžik mě napadne, že ví, že před ním něco tajím, on se ke mně však nakloní a zašeptá: „Opravdu na mě máš špatný vliv, Aurelie Wycherleyová. Než jsem tě potkal, bezvýhradně jsem ctil zákon a teď...“ zhluboka si povzdechne, „no, budu na tebe muset dohlížet, abys nepodlehla těm svým zločineckým sklonům – nerad bych, aby tě dostaly do problémů.“

„Slečno Priorová. Wycherley,“ řekne Jules, když dojdeme k mému bratrovi a nejlepší kamarádce.

Trávník zakrývá vyvýšený taneční parket a okolo něj sedí u stolů skupinky magiků čekajících na začátek oslav, zatímco vedle oltáře ladí nástroje orchestr.

„Jsou tady Martyn a Bev.“ Constance do mě lehce dloubne a zamíříme k nim. Martyn Galesburg je nejstarší a nejelegantnější kamarád mého bratra. Na sobě má celou paletu zelených odstínů: od kalhot a kabátu barvy jehličí po eukalyptově zelenou vestu, která dokonale ladí se šaty jeho spřízněnkyně Bev Nashové. Ta volba barvy zdůrazňuje Martynovu lehce narůžovělou pleť, a když se usměje, poznám podle jeho opálených tváří, že si v poslední době užíval hezké počasí.

Bev, zdá se, venku moc času nestrávila – její smetanově bílá pleť se třpytí vedle jemně vyšitého tmavozeleného břečťanu, který zdobí látku jejích šatů. Ona i Martyn mají na hlavách břečťanové věnečky se zapletenými kvítky aster. Ten Martynův sedí na slámově zbarvených kudrnách a ten Bevin na hladkých, lesklých černých vlasech. Oba je pozdravím, Bev obejmu a pošeptám jí do ucha: „Vypadáš dokonale přirozeně.“ Nesměle se na mě usměje.

Všude kolem sedí spřízněné páry, všechny také v barvách sezóny. My magikové vypadáme, jako bychom byli součástí zahrady, když stojíme na tanečním parketu a díváme se na západ k vyvýšenému pódiu a slunci, které spěchá k obzoru za ním.

Všichni ztichneme a hledíme na průvod dvanácti magiků s pochodněmi, kteří kráčí středem davu k pódiu. Lektoři z každé ze šesti královských magických lóží se dají poznat podle barev svého oděvu. Nachová pro Lóži vědění, žlutá pro Lóži

zvídavosti, modrá pro Lóži záhad. Lóže péče je zelená a shody červená. Když mě míjejí černě oděné magikové z Lóže spravedlnosti, okamžitě je poznám a zarazím se. Nevím, jestli mám cítit úlevu, nebo se zlobit, ale jsem si jistá, že matka poslala dva ze svých nejbližších magiků, aby na mě a Vaughna dohlédli – koneckonců, matka je členkou Královské rady lóží, takže má pravomoc něco takového zařídit.

Dva nachově oděné magikové vedoucí průvod se už zastavili uprostřed pódia. Pořádně si je prohlédnu a uvědomím si, že jsou to Linden Platz a Gerrard Russo, instruktoři z londýnské Arkády. Vrhnu pohled na Nightlyho a ten pozvedne obočí. Russo a Platz se zásadně zasloužili o to, aby mi bylo dovoleno ponechat si svou magii a přimluvili se za mé spříznění s Julesem. Za to jsem jim skoro odpustila, že celé měsíce testovali moji magii... skoro.

„Magikové, vítejte na koleji Neoardské lóže. Jsem si jistý, že se většině z vás nemusíme představovat, koneckonců jsme vás já a Russo vyučovali během vašeho debutantského roku. Teď máme tu čest a výsadu vést vás všechny v tomto roce po cestách vašich magií, než si vyberete, která královská magická lóže obarví vaše životy, až do ní vstoupíte jako učedníci.

Budeme tu, abychom vám pomáhali ve studiu spolu s magiky z ostatních pěti magických lóží, které vidíte před sebou. Každého z nich lépe poznáte, až začne vaše studium, ale teď nám dovolte, abychom vám je představili.“

„Hobbs Emery a Nita Jacksonová z Lóže spravedlnosti.“ Russo ukáže jejich směrem a Jacksonová vesele zamává, zatímco Emery úsečně pokývne hlavou.

„Margaret Merriweatherová a Sophina Penroseová z Lóže péče.“ Dvě ženy, o trochu starší než matka a její spřízněnkyně Frances, vykročí vpřed a zamávají. V Margaretiných prošeďivých kudrnách, které rámuji její přátelský kulatý obličej, uvidím několik větviček. Sophia je elegantní ve svém stejně tmavozelelém taláru, s rezavými vlasy svázanými do pevného drdolu.

„Marianne Hallová a Walter Grier z Lóže záhad.“ Oba jsou poměrně mladí a nedávno dokončili studium, jak naznačuje středně modrý odstín jejich talárů. Mariannina bledá tvář má dychtivý, bystrý výraz, a Grier nám upjatě zamává, přičemž se tváří skoro stejně nervózně jako Emery.

Pak přijdou na řadu Omar Marsh a Gideon Moon z Lóže zvědavosti. Gideon se svými dlouhými bílými vlasy a plnovousem a pletí tak tenkou, až má místy namodralý odstín, vypadá jako magik z Prvního věku. Naopak Omar je plešatý a hnědá plet' v jeho obličejí je plná vrásek, které vypovídají o životě plném úsměvů a zkoušek.

Předstoupí Suni Blakeová a Anya Finchová z Lóže shody, obě oděné v červené uniformě své lóže s kalhotami místo sukní a meči lesknoucími se u boků. Všechno na nich je precizní a uměřené, jejich magie je pod kontrolou, ale připravená stejně jako ony.

„Akademický rok magie je důležitý. Budeme dohlížet na to, abyste si utužili nejen svou osobní magii, ale i vazby s ostatními,“ řekne Russo, když s Platzem znovu přejde do středu pódia. „Začnete také zvládat magii třetího stupně, tu, kterou můžete provozovat, jen když se spojíte s dalšími spřízněnými páry, abyste vytvořili lóži.“

Našpicuju uši.

„Jak všichni víte, my magikové máme v rámci magické praxe lóží mnoho. Šestice královských magických lóží reprezentovaná námi dvanácti na pódiu je sama o sobě největší lóží, do jaké budete kdy patřit. Na konci tohoto roku si vyberete tu z nich, které zasvětíte svou magii a jejíž barvu budete nosit. Jsou však i menší, do kterých patříme – lóže tvořené ze vzájemné potřeby nebo porozumění, lóže složené z přátel a rodinných příslušníků, a my tady v Neoardách jsme svým způsobem také jednou z nich. Jsme kolej lóže, skupina magiků, kteří tu jsou proto, aby učili o magii a navzájem se v tom učení podporovali na cestě k velikosti. Za dobu, kterou tu strávíte, možná vytvoříte přátelské lóže, kde magie a přátelství vydrží celý život.“

Instinktivně pohlédnu na Vaughna a Constance. Do koleje Neoardské lóže vstoupili jen proto, že vědí o mé a Nightlyho potřebě vytvořit lóží, a souhlasili, že se stanou její součástí.

„A teď, při západu slunce tohoto dne a v očekávání nového,“ řekne Platz, čímž upoutá moji pozornost k sobě a planoucí kouli zavěšené nízko na obzoru za sebou, „se cesta vaší magie rozšiřuje.“

Nightly se dotkne mojí ruky a pak proplete své prsty s mými. Zatímco sledujeme, jak tento den končí, jsem si jistá tím, co je mezi Nightlym a mnou. Víím, že moje místo je po jeho boku a jeho po tom mém, a ať přijde cokoli, budeme tomu čelit společně, se svou lóží, bez ohledu na to, co by si o tom pomyslela prateta Antoinette.

V tom okamžiku se mi do dlaně vplazí hůlčik, až dosud obtočený kolem zápěstí a netečný. Nepovolala jsem ho – ale když

mě v minulosti obklopily problémy, pokaždé se pohnul, aby mě ozbrojil. Otočím se k Julesovi, který vyčte zmatek a obavy z mé tváře skrz naše pouto.

Pak dav magiků zalapá po dechu, zazní výkřiky a ruce ukazují na slunce, které se užuž chystá políbit zemi. Setmí se. Přes sluneční kotouč postupují vířící stíny, aby zlatý disk zakryly temnotou.

„Podívejte!“ vyjekne Bev. Odtrhnu zrak od slunce a otočím se; vycházející měsíc za mnou halí tentýž dým.

Znám tyhle stíny, už jsem je viděla o Imbolgu během zkoušky ohněm, když jsem se ocitla v Avalonu, zemi pradávné magie, kde žil ohyzdný tvor z kouře a s parohy, který mě nazval zlodějkou a pronásledoval mě zpátky do mého světa.

Část mého já, ta část tvořená prokletou magií, v tom velkém stínu pozná cosi povědomého a zlovolného.

Těsně předtím, než stíny úplně zakryjí slunce a měsíc, se na okamžik zastaví a pak se v zářivém záblesku stáhnou zpět. Zakryju si oči před jantarovým světlem zpola zapadlého slunce. Ohlédnu se na měsíc zpola vystoupaný nad obzor a ozařující svět stříbřitým světlem. Stíny, které oba kotouče zakrývaly, jsou pryč.

Na okamžik se rozhostí ticho a potom vypukne vřava.

Čtyři

Magici začnou v panice prchat z oslavy s hůlčičky v rukou, zatímco se rozhlížejí po přátelích, nebo spěchají do bezpečí budovy koleje, vzduch je plný křiku a otázek. A když se někteří z nich vzdálí od tanečního parketu a pódia, zastaví se na místě. Všechny nás zakrývá ochranná kupole, a když po ní přejedu svou magií, uvědomím si, že ji vytvořil magik, se kterým jsem provozovala magii – Russo.

„Všichni se uklidněte,“ přehluší rámus. „Zastřešil jsem nás ochrannou kupolí, kterou odstraním, jakmile si budeme jistí, že ten jev, k němuž došlo, pominul.“

Všichni uvnitř kupole se zastaví a snaží se přijít na kloub tomu kouři, který se pokusil zakrýt slunce a měsíc.

„Co... co se to právě stalo?“ zeptá se Jules.

Oba nehybně stojíme v moři chaosu.

„Já... myslím, že to byli oni,“ řeknu pomalu. „Jonathan a jeho Lóže nespřízněných.“

Jules zavrtí hlavou ještě dřív, než mi poslední slovo splyne ze rtů. „Ne, to není možné. Lóže spravedlnosti je střeží tou nejsilnější magií.“

Ale já vím, co cítím, a když se podívám na Emeryho a Jacksonovou, kteří spolu rozmlouvají na pódiu, poznám, že mají jisté podezření ohledně toho, co se právě stalo.

Slunce už zmizelo pod obzorem a úplněk plynule stoupá v šerosvitu na východě, aniž by cokoliv halilo jeho světlo.

Russo a Platz teď spolu se zbytkem členů fakulty procházejí mezi studenty a uklidňují je. Všimnu si, že ochranná kupole už je pryč, a napadne mě, jestli magikové z fakulty nepoužili konejší kouzlo. Předchozí panika je pryč a vládne pokojná atmosféra. Přistihnu se, že mi ty stíny, které se přehnaly přes slunce a měsíc, už skoro nedělají starosti.

Vtom uvidím, jak se Hobbs Emery a Nita Jacksonová oddělí od davu. Popadnu Nightlyho za ruku a táhnu ho za těmi černě oděnými magiky.

Brzy je dostihneme a já přimáčknu Nightlyho k vysokému živému plotu, když zaslechnu, jak se ti dva tiše dohadují.

„Nesmíme opustit své pozice,“ říká Jacksonová.

„Dobře víš, že jsou to oni, Nito. Musíme vyrovnat skóre.“ V Hobbsově hlasu je tón, který jsem u něj ještě neslyšela – tvrdý a ostrý.

„Ne, máme tady práci.“ Jacksonová zní jako její spřízněnec.

„Kolej obklopují obranná kouzla; Platz s Russoem udrží Aurelii v bezpečí.“

„A co když ne? Chceš být tím, kdo to vysvětlí Nell Wycherleyové a Frances Larkinové?“

Chvilku je ticho, Emery si to nechává projít hlavou. „Když členové Lóže nespřízněných uprchli, zabili naše přátele, naše druhy z lóže a skoro... zabili tebe, Nito.“ Uslyším, jak se Emerymu zlomí hlas, a ucítím nával paniky, když zpracovávám, co právě řekli.

„Ale přežila jsem, Hobbsi. Včas jsi mě dopravil k pečovateli. Víím, že máš vztek, že chceš, aby zaplatili, a také zaplatí. Ale na úkor bezpečnosti Aurelie Wycherleyové.“

V tom okamžiku se pohnu, zlomím větvíčku a Emery s Jacksonovou zareagují jako správní magikové z Lóže spravedlnosti: vyšlou kouzlo, které Nightlyho a mě zastaví a přitiskne nás k sobě v křoví, kde jsme tajně poslouchali.

Když zahnou za roh, Emery zakleje a Jacksonová si otráveně odfrkne.

„Vy dva nejste ještě na koleji ani den a už... máte něco za lubem!“ řekne s pozvednutým obočím, když zruší kouzlo a Nightly a já se od sebe můžeme odlepit.

„Kolik jste toho slyšeli?“ Emeryho pohled je bouřnější než mé oči.

„Dost na to, abychom věděli, že je Lóže nespřízněných na svobodě,“ řeknu.

Emery potřese hlavou a odvrátí zrak. „Nejsme oprávnění sdělovat podrobnosti,“ řekne s úšklebkem.

„Jsme pod přísahou,“ dodá Jacksonová s podobně bolestným výrazem. „Ale můžeme vám povědět, že nás sem vaše matka a Frances poslaly, abychom na vás dávali pozor.“

„To mi došlo, jakmile jsem vás tu uviděla,“ odpovím.

„Dozorem nad Aurelií nás pověřily taky proto, že nechtějí, abychom se vydali pátrat po – aaach...“ Emery se zlomí v pase.

„Vaše přísaha?“ zeptám se.

Napřímí se, dlouze, zhluboka dýchá a drží se za boky. Pak přikývne.

„Zapřísáhli jste se, že nám nepovíte, že členové Lóže nespřízněných utekli?“ zeptá se Jules.

„Jo,“ vyjekne Emery a chvílku mu trvá, než se mu dech vrátí k normálu.

„A podle toho, co jsem slyšela, jste se je vy dva pokusili zastavit spolu s dalšími magiky z Lóže spravedlnosti a utrpěli jste... ztrátu,“ řeknu a při pohledu do jejich ztrápených tváří nemusím ani čekat na odpověď. „Matka a Frances vás sem poslaly, abyste dohlíželi na mě a Vaughna, ale také abyste ve snaze o odplatu neudělali něco neuváženého.“

„To je pravda,“ přizná Jacksonová a probodne Emeryho pohledem.

„A při první známce nebezpečí Aurelii opustíte,“ utrousí Nightly a zamračí se na ně.

„To sotva,“ odpoví Emery. „Zjevně nikoliv.“ Jacksonová na sebe ukáže, aby připomněla, že je stále tady. „Ale... je to složité.“

Chápu to. Víím, že kdyby mě kdokoliv připravil o mé přátele, o mou loži, chtěla bych se pomstít.

„Máme se chovat nenápadně, ale protože to teď není nutné, něco pro vás mám.“ Jacksonová mi podá mosazné kolečko o nic větší než můj palec. Povrch obou stran je dokonale hladký, ale cítím magii kouzla, které bylo na kov umístěno.

„Přivolávací kouzlo. K jeho aktivaci stačí k minci vrhnout volací zaklínadlo a oba ucítíme, jak nás to táhne k vám, nebo

přesněji řečeno k té minci. Tomu tahu se budeme muset podvolit, dokud se nenajdeme.“

Převrátím kolečko v prstech a pak ho uschovám.

„Ale budeme skoro pořád poblíž, tak se nepokoušejte o žádnou hloupost,“ doplní Emery obviňujícím tónem.

„Třeba vypravit se najít Jonathana?“ opáčím a uvidím pohledy, které na mě vrhnou. „Nebojte se, tenhle souboj vyhledávat nebudu. Ale Emery, napadlo vás někdy, že vám matka a Frances svěřily tenhle úkol proto, že když mě Lóže nespřízněných najde, což je *velmi* pravděpodobné, budete vy a Jacksonová nejen ti nejlepší magikové pro moji ochranu, ale také se vám naskytne šance pomstít vaše padlé druhy?“

Poznám, že je tohle nenapadlo, a místo abych čekala na odpověď, otočím se a kráčím zpátky k oslavám Lughnasadu.

„Měl bys povědět matce nebo Evelyn, že je Jonathan na svobodě,“ řeknu Nightlymu, když jsme dostatečně daleko od Emeryho a Jacksonové. Slyším teď taneční hudbu – Russoovi s Platzem se asi už podařilo nastolit klid mezi magiky. „Napíšu Evelyn, bude vědět, jestli je vhodné to matce povědět.“

„A co my, Nightly? Co bychom měli udělat?“ zeptám se.

„Jak jsi řekla, Wycherleyová, nebudeme vyhledávat problémy, ale postaráme se, abychom byli připravení v případě, že nás najdou,“ shrne Nightly, když se zastaví přede mnou. „Potřebujeme vytvořit lóži, najít způsob, jak přivést zpět starou magii, a teď, když je Lóže nespřízněných na svobodě, musíme to udělat co nejdřív.“

Zvednu hlavu, podívám se mu do očí, pak ho obejmu paží kolem pasu a přitáhnou si ho blíž.

„To rozhodně, ale ne hned. Teď si zatančíme,“ řeknu. „Dneska večer se pokusíme vyhnat myšlenky na Jonathana a Lóži nespřízněných z hlavy. Byla jsem příliš dlouho bez tebe a aspoň tuhle noc nedovolím, abys byl kvůli obavám duchem nepřítomný.“

„Tak dobře, ale zítra,“ dodá ještě, když jím zatočím a on mě zakloní dozadu a přiblíží mi rty k uchu, „zítra se společně připravíme na to, co přijde.“

Obejmu ho oběma pažemi kolem krku.

„Společně,“ řeknu, když přitáhnu jeho rty k mým.

Pět

Knihovna koleje Neoardské lóže sice není vyloženě malá, ale rozhodně nesnese srovnání s tím, na co je Jules Nightly zvyklý z Královské magické knihovny v Londýně. Zatímco prochází poměrně malou sekci knih o Prvním věku magie, neubráním se úsměvu nad jeho zoufalstvím, které cítím proudit naším poutem.

Kromě dvou knihovníků ve světle fialové jsme mezi knihaми jen Nightly a já.

Sedím teď u jednoho ze stolů v mezipatře knihovny, dívám se dolů a vychutnávám si pohled na Julese přecházejícího mezi regály pode mnou. Zastaví se před jednou z knihoven a já ucítím, jak se mi srdce rozbuší o něco rychleji, když zatáhne za manžetu rukávu, vyhrne ho a já pomyslím na jeho nahé paže a na to, jak moc bych chtěla, aby mě objímaly. Zjevně vnímá pocity, které mě zaplavují, přes naše pouto, protože když si vyhrne rukáv, otočí hlavu a upře na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska Aurelie W.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.